

POEZIE TÂNĂRĂ PRIN SIMBOL, DAR MATURĂ PRIN MESAJ

Un volum* deloc rău, cu momente de mare rafinament. Autorul reușește să surprindă prin exprimarea frustră a stărilor și abordarea ludică, cu remanentă în sufletul cititorului „Tăișul minții/a despiciat lumini, /una mai puternică decât cealaltă, /împungând norii cenușii/spre a lăsa razele/să curgă prin mine./Și-am strâns sclipiri/din apele văzduhului,/într-un ocean de nemuriri./Trag din cer diamantele/cele mai de preț/ale aceste lumi,/udându-mi goliciunea/cu apele învolburate/din grotele azure./Și cu-n surâs pierdut/

aprend în mine/luminile trecutului.” Fiorul, taina, deziluzia, îl însoțesc pe autor ca un destin implacabil. De remarcat verticalitatea discursului liric. Poezia lui Ionuț Popa plonjează în locuri pline de tărie existențială: „Să te afunzi treptat în cenușa existenței atroce/și să răsari apoi precum o stea plâpândă/c-o pană tremurând într-o enigmă furibundă/de praful ce a curs pe tine mistuit,/anevoios și sacru totem neprihanit,/nu îi lăsa, în patimi, elanul să-ți sufoce./Deschide poarta-n lume și lasă-ți aripa să bată/peste oceanele de mazăgă, otravă și noroi/cuprinsă-n tot trecutul de-același mușuroi,/în tine galaxii pătrund ca o minune/gesticulând, umile, o vagă plecăciune/dar tu lași moartea-n urmă precoce și curată/.Iar când te vor întinde,

la loc, pe al tău giulgiu/cu pliscul de cristal să bați în poarta mare,/să te topești în zori ca roua-n felinare/senină, cum ai fost, și gingașă fecioară/împrăstie miresme de flori de primăvară/și-o flacăra de aur s-o porți ca un prestigiu.” Ionuț Popa trăiește poezia ca pe un profund act existențial. Se dovedește un dibaci mânuitor al cuvintelor. Arhitectura poemelor sale ține de o ordonare bine gândită a imaginilor și de profunzimea lor: „Într-un context am reunit himere cavernoase/ce mi-au pătruns prin stern ejaculând lumină pură,/încolăcindu-mi venele-ntr-o altă corcitură/prin stepele de aur, malefice,/stufoase./Erecta clorofilă împrăstie miros pe noi/și ies aburi din mine în ronduri de miasme/purtând parfumuri rare din dulcile orgasme/spre-un rai de nemurie-ntr-un maldăr/ de gunoi./Aceleași fenomene stârnesc emoții în cavou,/rugi, bocete și lumânări nu-și mai găsesc menirea,/doar câte-un semn pierdut golește-n taină mântuirea/cadavrului de sfânt ce zace-ascuns/ în bibelou./Păcatul strânge rădăcini iar noi le înmulțim,/ereditar se spune că-l moștenim din veacuri/cu sânge, cu sudoare, cu alte multe fleacuri/ce țin de-un cor casabil, anemic/ și nostim./Impardonabile concepte plutesc prin univers,/se-agață de-o sclipire cu unghii literare/dar unghiile lor în agonie, trecătoare,/n-au scris și nici nu vor mai scrie/ un adevăr pervers....” Am descoperit în „Valuri”, un volum plin de pitoresc și de substanță.

* Ionuț Popa, *Valuri*, Hunedoara, Editura Promotal, 2008.